

JAMES BAILEY

Kolme kaverusta.

Kaksi kesää.

Yksi mahdollisuus löytää...

Tie

luoksesi

BAZAR

JAMES BAILEY

Tie luoksesi

Suomentanut Laura Liimatainen

BAZAR

Sivuilla 169 ja 311 olevat sitaatit William Shakespearen 18. sonetista suomentanut Aale Tynni (WSOY, 2018).

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Laura Liimatainen
Englanninkielinen alkuteos *The Way Back to You*
Copyright © James Bailey 2022

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-968-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

1

Toisinaan mietin, ovatko kaikki hankalat vieraat yhdessä juonessa päättäneet tulla samaksi yöksi.

Pienessä bed and breakfast -majatalossamme uneliaassa, tai matkaoppaan mukaan viehättävän vanhanaikaisessa dorsetilaiskylässä voi mennä viikkokausia ilman yhtäkään ärsyttävää asiakasta, mutta sitten kaikki rysähtävät paikalle samaan aikaan kuin linja-autot Lontoossa.

Ja siis todellakin samaan aikaan.

Sisään voi kirjautua milloin vain kolmen ja seitsemän välillä, mutta ei, kaikki viisi pariskuntaa päättää pölähtää vastaanottoon tasan kello 18.55. Se antaa viimeiselle parille syytä alkaa ähistä ja puhista heti jonon perälle päästyään.

Tämä kuuluu selvästi heidän suunnitelmaansa.

Tänään on vain ollut sellainen päivä.

Aamu ei alkanut hyvin. Kokki rouva Cook veti perinteiset raivarinsa aamiaisaikaan. Ajattelin hänen nimensä perusteella sopivan työhön erinomaisesti, mutta onkin käynyt ilmi, ettei hän tykkää laittaa ruokaa. Omien sanojensa mukaan hänellä ”ei ole aikaa” ruokarajoitteille. Niinpä kun hän läiskäisi kananmunan vegaanivieraan lautaselle, jouduin

kipittämään keittiöön ja valmistamaan vaihtoehtoisen aamupalan itse.

Sitten kerroshoitaja Daisy ei tullut töihin. Taaskaan.

Vaikka totta puhuen hänen poissaolostaan on usein enemmän hyötyä kuin haittaa. Huoneet tuntuvat olevan sotkuisempia hänen siivouksensa kuin vieraiden jäljiltä. Annoin hänelle työpaikan vain siksi, että hän on postitoimiston Suen tytär ja tarvitsee rahaa ennen kuin lähtee opiskelemaan.

Tyttäreni Anna, jonka kanssa pyöritän majataloa, on viikonlopun vapaalla. Hän on menossa naimisiin parin kuu-kauden päästä ja lähti sulhasensa Ollien kanssa kaupunkiin kukkakaupoille. En siis voi pyytää heiltäkään apua.

Kun olin selättänyt aamiaiskaaoksen ja siivonnut huoneet – kakkoshuoneessa yöpynyt pariskunta oli ilokseni jättänyt läksiäislahjaksi kermavaahto- ja öljytahroja – ilmaantui paikalle bussilastillinen turisteja. He vaativat iltapäiväteetä puutarhassa ja väittivät kiven kovaa tehneensä varauksen. En löytänyt siitä minkäänlaista merkintää, eli joko muistini ei ole entisellään tai sitten he olivat tehneet varauksen jonkin uudenkarhean nettisivun kautta, jolle Anna on meidät ilmoittanut. Olin jo päästänyt rouva Cookin kotiin, minkä vuoksi minun täytyi tarjoilla teet itse koko kaksikymmentäneljäpäiselle porukalle – ja hoitaa sitten tiskit.

Mistä pääsemmekin nykyhetkeen ja siihen, etten ole ehtinyt istua alas koko päivänä. Ei ihme, että harmaannun kovaa vauhtia.

”Tervetuloa Castle Cottagen majataloon.” Tervetuliaispuhe valuu huuliltani, vaikken uhraa sille ajatustakaan, sillä olen sanonut samat sanat joka päivä viimeiset kolmekymmentä

vuotta. ”Pieni hetki, niin kirjataan teidät sisään. Menikö matka hyvin?” kysyn, kun yritän kuumeisesti herättää tietokoneen henkiin ja avata varausjärjestelmän. Kone puhisee ylikuumentuessaan kaikista päällä olevista ohjelmista, ja vanha kaappikello soittaa tasatuntia pari minuuttia etuajassa.

Nostan hymyillen katseeni, mutta hymyyn ei vastata. Vieraat vain tuijottavat odottavasti. Kukaan ei näytä olevan erityisen riemuissaan lomastaan. En ole käynyt matkalla yli kymmeneen vuoteen, mutta ennen vanhaan lomalla oli kyllä tapana pitää hauskaa.

”Eikä, ei nyt”, mutisen puoliääneen, kun näen silmäkulmasta, kuinka eräs vakiovieraamme laskeutuu portaita. Rouva Leigh on hurmaava mutta umpikuuro, enkä todellakaan haluaisi jutustella hänen kanssaan nyt.

”Vessa ei vedä”, hän huutaa kuin julistaisi portaikosta vieraat tervetulleeksi.

”Pahoittelut, rouva Leigh. Tulen vilkaisemaan sitä heti, kun olen kirjannut nämä vieraat sisään.” Hymyilen kireästi ja yritän viestittää, että nyt on hieman huono hetki.

Hän ei ymmärrä viestiäni.

”Ei kannata odotella liian kauaa...”

Jonottavia vieraita ei naurata. Herra Ähinä ja rouva Puhina jonon perässä taatusti luonnostelevat jo lyttääviä TripAdvisor-arvioitaan.

”Selvä, rouva Leigh, ymmärrän yskän. Tulen hetken päästä ja tuon samalla voileipänne.”

Emme oikeastaan tarjoile iltaruokaa, mutta koska rouva on vakioasiakas eikä hänen ruoansulatuksensa kestä isoja lautasellista uppopaistettuja jättikatkarapuja ja ranskalaisia

kulman takana sijaitsevassa pubissa, teen yleensä poikkeuksen ja kyhään hänelle leivän iltapalaksi.

”Anteeksi, mihinkäs me jäämekään?” Käännyin jonossa edimmäisenä olevan pariskunnan puoleen ja yritän elehtiä ja puhua mahdollisimman pirteästi, ettei heidän huono tuulensa tarttuisi. Kunpa ei enää tulisi keskeytyksiä. ”Milläs nimellä varaus onkaan?”

”Rouva Jolly”, nainen vastaa tylästi.

Suustani pääsee vahingossa naurahdus. Hän ei todellakaan vaikuta hilpeältä, vaikka nimi sitä tarkoittaakin.

”Luulin tämän olevan neljän tähden majoituslaitos”, herra Jolly töksäyttää ja osoittaa seinällä takanani riippuvaa kolmen tähden kylttiä.

”Minä olen neljäs tähti”, lohkaisen enkä ala selittää eri arvostelujärjestelmien vaivihkaisia eroja.

Herraa ei naurata, vaan hänen kulmansa kurtistuvat entisestään.

Nyt ei sovi heittää huulta.

”Minä olen Simon, ja saatatte tavata vierailullanne myös tyttäreni Annan. Jos tarvitsette jotakin, niin kertokaa ihmees—”

”Huonepalvelun ruokalista, kiitos”, herra karjaisee. Hän on kumartunut eteenpäin ja näyttää olevan majatalossa täysin väärässä paikassa. Tummat matalat kattopalkit ovat vain senttien päässä hänen pääläestaan.

”Pahoittelen, mutta emme tarjoile ruokaa iltaisin. Kulman takana on kuitenkin pubi, josta saa erinomaista apetta.”

”Mutta juurihan te sanoitte vievänne tuolle rouvalle leivän.”

”Hän on...” Ei kannata selittää. *Suuret kiitokset, rouva Leigh.* ”Selvä, voinen tehdä teille leivät, mutta en valitettavasti mitään sen kummempaa. Sopiiko juusto?”

”Sopii.”

Kiitos.

”Eli te olette huoneessa viisi, joka on yläkerrassa. Tuosta vain portaat ylös”, sanon ja ojennan avaimen.

”Onko täällä hissiä?”

Hissii? Tämä on 1800-lukulainen pieni talonpahanen.

”Ei ole.”

”Entä sitten portieeria?”

Portieeria?! Ei tämä ole mikään Ritz.

”Ei, valitettavasti minä olen ainoa työntekijä.”

”Voitteko sitten kantaa laukut?”

Joudun hillitsemään huokauksen.

”Jos sopii, niin tuon ne samalla leipien kanssa, kun olen kirjannut muut vieraat sisään.”

Ehdotus ei tee vaikutusta pariskuntaan, mutta he kuitenkin nyökkäävät ennen kuin tömistelevät portaat ylös.

”Toivottavasti viihdytte!” huudan heidän peräänsä varmana siitä, että he eivät ole huoneeseensa tyytyväisiä.

Kun olen kirjannut muut sisään, menen hakemaan liitutaulun talon edestä sisälle ja pysähdyn ihailemaan puutarhan kirkkaanpinkkejä kukkia, majataloa ympäröivää kumpuilevaa vihreää maalaismaisemaa ja kukkuloiden välistä pilkahtavaa sinistä merta. Kirjailijoita, ainakin Hardy ja myöhemmin McEwania, inspiroinut maisema estää minua nyt keskittymästä töihini.

Kesän kiireisimpinä kuukausina vanha linnanraunio kukkulan laella kuhisee turisteja, jotka kapuavat ylös hyvän kuvan toivossa. Sieltä näkyy Dorsetin jylhä kalkkikivirannikko ja Chesil Beachin pikkukiviranta. Tänään ei kuitenkaan ole ketään missään. Katson kukkulan päällä nököttävää tyhjää penkkiä, joka oli ennen minun ja Carolinen paikka. Sieltä ihailimme auringonlaskuja, kun olimme vasta muuttaneet Cheltenhamista Dorsetiin. Katselimme remontissa olevaa taloa ja suunnittelimme uutta elämäämme – ne olivat rauhan hetkiä kaukana remonttikaaksesta. Ja pian sen jälkeen, nopeammin kuin olimme ajatelleetkaan, Anna liittyi seuraamme penkille. Ensimmäisinä vuosina minä kannoin hänet reppuselässä kukkulan laelle ja pyöritin ilmassa kuin hän lentäisi. Kun hän sitten kävi liian painavaksi kantaa, hän nappasi maasta risun ja käytti sitä kävelykeppinä niin kuin oli nähnyt isäni tekevän. Annan ollessa lapsi ja nuori kävimme säännöllisesti piknikillä kukkulan laella, me kolme yhdessä. Onnellinen perhe. Sitten kolmesta tuli jälleen kaksi, kun Caroline menehtyi. Ja nyt katsoessani maisemaa osa minusta pelkää itsekkäästi, että Annan häiden myötä jäljellä on vain yksi.

Kävelen sisään tekemään lupaamani voileivät ja huomaan vilaukselta oven vieressä kehystetyn lehtileikkeen, joka riippuu vuosien saatossa saamiemme sertifikaattien seassa. Siinä olemme Caroline ja minä kylän paikallislehden *Gazetten* etusivulla, kun olimme vasta avanneet Castle Cottagen kolmisenkymmentä vuotta sitten. Myönnetään, että paikallislehden etusivulle ei ole erityisen hankala päästä. Viime viikon etusivun juttu käsitteli pääkadun kuoppia.

”Varmaan naurat minulle siellä pilven reunalla”, mietin itsekseni.

Tämä oli Carolinen unelma. Hänen ideansa. Hänen intohimoprojektinsa. Muutto, Dorset, majatalo. Kaikki.

Tietysti ärsyttävät vieraat, ongelmat ja kommellukset olivat hauskoja hänen kanssaan, kun valitimme niistä ja nauroimme niille yhdessä.

Kunnes hän kymmenen vuotta sitten lähti ulos eikä enää palannut, ja nyt jäljellä olen vain minä.

Yksin talossa, joka on vieraita täynnä.

2

”Onhan leipä gluteenitonta?” herra Jolly kysyy avatessaan oven ja katsoo vasta loihtimiani juustovoileipiä.

Myönnän, että sekunnin murto-osan tekee mieli valehdella.

Tämä on kolmas reissuni yläkertaan. Ensin raahasin heidän raskaat laukkunsa ylös (Luoja yksin tietää, mitä niissä on, kun he ovat täällä vain kaksi yötä!) ja sitten selvitin rouva Leighin vessaongelman. Siinäpä näky, jonka toivoisin voivani unohtaa. Ehkä hänenkin kannattaisi harkita gluteenitonta ruokavaliota.

”Anteeksi, mutta ette tainnut sanoa olevanne keliakikkoja”, vastaan.

”Syömme mieluummin gluteenitonta. Emmekö maininneet sitä?” herra Jolly kysyy ja vilkaisee vaimoaan.

”Ette”, huokaisen.

En jatka keskustelua, vaan toivon heidän ottavan leivät käsistäni. Mutta niin ei käy. He vain tuijottavat minua.

”Otamme näiden sijasta kaksi gluteenitonta voileipää.”

Voisi sitä pyytää kauniistikin.

”Toki.”

”Onko teillä myös keksejä?” rouva Jolly huutaa perääni.

”Ei valitettavasti taida olla gluteenittomia.”

”Ei sen väliä, kaikki käyvät.”

Kävelen huulta purren tieheni ja muistan, että minun on hoidettava heidän aamiaisensa huomenna. Mahtavaa.

”Yksi asia vielä”, herra huutaa, kun olen ehtinyt portaikkoon. Tekisi mieli teeskennellä, etten kuule häntä. ”Langaton netti ei taida toimia.”

”Käyn tarkistamassa asian”, kiekaisen ja rymyän portaat alas ennen kuin kukaan muu ehtii huutelemaan ongelmiaan ovenraosta. Vuosien saatossa olen kuullut kaiken mahdollisen. Eräs mies valitti siitä, että maisema näytti kuvissa paremmalta, ja minun täytyi selittää sen johtuvan sumuisesta säästä. Eräs perhe pyysi maalaamaan seinät, sillä keltainen ei ollut heidän mieleensä. Eräs nainen halusi rahat takaisin koiransa puolesta...

Herra Jolly oli kuin olikin oikeassa nettiyhteydestä. Pienen majatalon signaali on parhaimmillaankin pätkivä, eivätkä vieraat – eritoten lontoolaiset – tunnu ymmärtävän, että tämä on eristäytynyt unelias maalaiskylä. He eivät ymmärrä sitäkään, etten minä pyöritä kansallista verkkoyhtiötä.

Lasken lautaset vastaanottotiskille ja yritän ainoaa tietämääni keinoa korjata nettiyhteys: sammutan ja käynnistän reitittimen uudelleen. Odottaessani vihreiden valojen välkkymistä alan nakertaa hylättyjä voileipiä. Lääkäri ei olisi mielissään. Hän on jo määrännyt statiineja, että saisin kolesteroliarvot matalammaksi, ja tänään olen syönyt ylijääneitä makkaroitu, skonsseja ja nyt juustovoileipiä.

Pureskelen, napsautan pöytälampan päälle ja vilkaisen silmälasien läpi kirkkaanvärisiä Post-It-lappuja, jotka uhkaavat peittää alleen koko vastaanottotiskin.

- Korjaa rouva Leighin vessanpönttö
- Tee juustoleivät x 3
- Vie laukut huoneeseen 5
- Hae ”Teetä ja skonsseja” -mainos sisään pihalta
- Lue uutiset!

Melkein kaikki hoidettu, mietin itsekseni, kun rutistan hoidettujen tehtävien laput palloksi ja heitän roskakoriin. Oranssi mytty kimpoaa reunalta ja putoaa lattialle. Eikö tänään mikään voi mennä putkeen?

Vihdoin vihreä valo syttyy, ja tietokone kilahtaa äänekäästi saapuneiden sähköpostien merkiksi – langaton verkko siis toimii. Luojan kiitos. Vihdoin jokin onnistuu.

Ennen kuin menen ilmoittamaan asian herra Jollylle tai käyn tekemässä heille uudet voileivät, vilkaisen nopeasti sähköpostit. Saapuneiden viestien seassa on tavalliseen tapaan roskapostia, tukoittain Booking.comin ilmoituksia sekä pari suoraa varauskyselyä. Ryanairilla on taas ale – milloin ei olisi? – sähköyhtiö haluaa mittarilukeman, ja Facebook ilmoittaa sitten aivan kaikesta.

Tein Facebook-tilin vain siksi, että näkisin Annan kuvat ja päivitykset.

”Toivota Gennylle hyvää syntymäpäivää.”

En edes tiedä, kuka Genny on.

”Dorsetin kirppisryhmä: Myynnissä käytetty pyörivä toimistotuoli.”

Tattis vaan, mutta en halua toimistotuolia.

”Uusi päivitys ryhmässä QAB alumnit.”

Ennen kuin ehdin poistaa viestin, huomaan nimen, jota en ole nähnyt erittäin pitkään aikaan.

Mutta joka on silti minulle erityisen merkityksellinen.
Sydän jättää lyönnin välistä.

Luen päivityksen kerta toisensa jälkeen, kunnes ymmärän, mitä siinä sanotaan.

”Raj Sharma (oppilaana 1970–75) menehtyi odottamattomasti kuudenkymmenen vuoden iässä perjantaina 26.4. Muistotilaisuus järjestetään Rajin kotona maanantaina 6.5. Kaikki ovat tervetulleita. Pukeuduthan valkoiseen. Lisätietoja löytyy täältä.”

Raj.

Kuollut.

En voi uskoa sitä todeksi.

3

SILLOIN

Heinäkuu 1975

”Kauanko meillä on aikaa?” Raj huutaa Simonille ja Ianille yli liikenteen jylyn, kun he polkevat taas yhtä Bristolin jyrkkää mäkeä. Jalkoja särkee, kroppa on romuna.

Sitä sanotaan, että kotimatka tuntuu aina lyhyemmältä, mutta ei tällä kertaa. Poikien huonosti suunniteltu polkupyöräretki takaisin Bordeauxista on kestänyt ikuisuuden, eivätkä peruuntunut lautta, puhjennut rengas ja lukuisat väärät käännökset ole auttaneet asiaa. Epäkäytännölliset glamrock-asut, joissa he aloittivat pyöräretkensä Ranskaan kolme viikkoa aiemmin, eivät ole enää kovin glamoröösejä. Kirkkaanväriset raitahousut ovat kuraiset ja haisevat. Itse asiassa märkä ja ankea brittisää, joka nyt vihmoo heidän kasvojaan, on ensimmäinen kerta päiväkausiin, kun he pääsevät minkäänlaiselle pesulle. Heidän jatkaessaan Park Streetiä pitkin kohti koulua jalankulkijat piiloutuvat punaisiin puhelinkoppeihin ja naiset työntävät lastenvaunuja sisään kaappoihin. Kaikki kiiruhtavat karkuun kaatosadetta.

”Vielä pari minuuttia! Ei me jäädä kiinni, jos pidetään kiirettä. Liikettä niveliin!” Simonin kannustushuuto hukkuu ohi ajavan mopon pärinään. Kaupungin keskusta on täysin erilainen kuin Ranskan hiljainen maaseutu.

”Emme me voi jäädä kiinni...”, Raj sanoo värisevällä äänellä ja yrittää pysyä Simonin perässä, kun vihreä kaksikerroksinen linja-auto loiskauttaa kasvavan lammikon vedet heidän päälleen. Näissä olosuhteissa Rajin tavallisesti siistillä sivujakauksella oleva pikimusta tukka on yhtä sekaisin kuin Simonin ja Ianin pehkot. Raj on lyhyt ja hoikka ja näyttää kolmikön nuorimmalta, vaikka onkin vanhin.

Ian Pratt, punatukkainen ja isokokoinen sanan jokaisessa merkityksessä, on hännänhuippuna. Hänen allaan koululta ”lainattu” pyörä näyttää pikkiriikkiseltä. Se sopii tuskin kaupunkikerrokselle, saati sitten heidän juuri taittamalleen satojen kilometrien matkalle.

Vanhemmat luulevat heidän olleen leirikoulussa Walesissa. Sisäoppilaitoksessa heidän uskotaan lähteneen kotiin lomalle kolme viikkoa sitten. Oikeasti he ovat pyöräilleet koko matkan Bordeauxiin tapaamaan Simonin ranskalaista kirjekaveria.

Onnistumisen avaimena on ollut kodin ja koulun välisen kirjeenvaihdon estäminen ja kiertäminen, ja jotenkin Simonin, Rajin ja Ianin monimutkainen huijaus ei ole vielä paljastunut.

He eivät voi mokata viime metreillä.

Suuri suunnitelma huipentuu siihen, että he saapuvat koululle kahdeksitoista, ehtivät palauttaa pyörät huomaamatta ja siistiytyä. Vanhemmat ovat tulossa hakemaan kello kolmelta, ja suunnitelman mukaan pojat tapaavat heidät

porttien ulkopuolella ja teeskentelevät vasta jääneensä koulun bussista. Oikeasti linja-auto saapuu vasta neljältä, mutta siihen mennessä he ovat jo kaukana tiessään eivätkä koulu tai vanhemmat saa vihiä vilunkipelistä.

Yksinkertaista.

Ellei kello olisi jo 14.50.

”Tiukille menee!” Raj huutaa vilkaistessaan rannekelloaan, kun he vihdoinkin pääsevät mäen laelle ja pysähtyvät liikennevaloihin.

Koulu – maaliviiva – on vain minuuttien päässä.

”Melkein perillä! Kyllä tästä selvitään!” Ian huohottaa ennättäessään muiden seuraan. ”Tavarat vain äkkiä piiloon, niin kukaan ei saa koskaan tietää mitään.”

Hän alkaa hyräillä David Bowien ”Rebel, Rebeliä”, josta on muodostunut matkan epävirallinen tunnuskappale, ja poikien kasvoille nousee ylpeä hymy siitä, että he todella toteuttivat hullun matkansa. Aikamoinen saavutus kolmelta epäurheilulliselta kuusitoistavuotiaalta musiikkinäörtiltä, jotka eivät olleet ennen käyneet ulkomailla.

”Vaihtukaa nyt.” Simon tuijottaa punaista liikennevaloa, jolta kestää tuhat vuotta muuttua vihreäksi. Hän räpeltää suuria paksuja silmälasejaan ja hieroo leukaansa, johon on noussut ensimmäiset partakarvat.

Odottaessaan he kuulevat vanhan moottorin yskimistä ja kakomista, kun sekin yrittää kavuta mäkeä. Likainen pakokaasu täyttää keuhkot.

Simon kääntyy oikealle ja näkee viereen pysähtyvän auton. Hän olettaa sen olevan taas yksi rekka, jollaisten kanssa he ovat joutuneet kilpasille maanteillä viime viikkoina.

”Voi paska.” Hymy haihtuu välittömästi hänen kasvoiltaan. ”Ei voi olla totta.”

Se ei voi olla mahdollista.

Mutta niin vain on.

Simon tuijottaa luokkatoveriaan Mark Thompsonia, joka virnuilee kaikkietävästi koulun linja-auton takaikkunasta.

Kun valot vaihtuvat vihreiksi, linja-auto jatkaa, mutta pojat ovat jähmettyneet paikoilleen.

”Oliko tuo...?” Raj seuraa katsellaan bussia, joka pomp-pien ja kolisten katoaa kaukaisuuteen.

”Miksi se on etuajassa?” Ian näyttää häkeltyneeltä.

Simon iskee kätensä otsalleen. Hän katsoo ylös taivasiin ja sitten kavereihinsa.

”Nyt. Ollaan. Kusessa.”

Kun pojat pääsevät vihdoin koulun porteille, muut oppilaat purkautuvat jo bussista vanhempiensa autoihin.

Simon, Raj ja Ian katsovat toisiaan tietoisina siitä, että ovat jääneet kiinni. Että juoni on paljastunut.

Kun he nousevat satulasta ja hiipivät eteenpäin väistämättömiä huonoja uutisia odottaen, Simon katsoo Rajia ja olettaa tämän olevan niin hermona vaikeuksiin joutumisesta että hyperventiloii. Raj vaikuttaa kuitenkin rauhalliselta.

”Haluan vain sanoa, että mitä tahansa käykin, niin reissu oli sen arvoinen. Ei tämä ole ollut helppoa, ja riitojakin on ollut, mutta kiitos elämäni parhaista viikoista. Näin hauskaa minulla ei ole tainnut olla koskaan, joten kiitti kaikesta”, Raj sanoo ja kääntyy katsomaan Simonia ja Iania.

”Samat sanat. Toivottavasti otetaan joskus uusiksi!” Ian huikkaa äkkiä ja vilkuilee ympärilleen paljastumisen pelossa.

”Minullakin oli mahtavaa. Kiitos, että lähditte mukaan. En olisi mitenkään selvinnyt reissusta yksin.” Simon saa loihdittua kasvoilleen hymyn, vaikka tietää, mitä seuraavaksi tapahtuu.

Kun he ovat kääntymässä koulun pihatielle, joukkoa urheasti johtava Simon kurkistaa kulman taakse ja huomaa omat ja Rajin vanhemmat yhdessä koulun henkilökunnan kanssa.

”Hys! Odottakaa!” hän käskää kuiskaten ja pakottaa koko porukan pysähtymään niille sijoilleen. He tasapainottelevat satulassa ja salakuuntelevat huutoa.

”Miten te olette voineet kadottaa poikamme?” Rajin isä kysyy huolestuneena.

”Emme me ole kadottaneet teidän poikianne, herra Sharma. En ole tällä nimenomaisella hetkellä täysin tietoinen siitä, missä pojat ovat, mutta kaikelle on varmasti täysin järkeenkäypä selitys, ja heidän sijaintinsa selviää pikimmiten.” Koulun rehtori Jones yrittää liennyttää tilannetta.

”Jätittekö heidät Walesiin?”

”Emme tietenkään. Voin vakuuttaa, ettemme jättäneet heitä Walesiin. He eivät missään tapauksessa olleet leirikoulussa.”

”Mutta jos he eivät olleet leirikoulussa, niin he ovat olleet kadoksissa kolme viikkoa.”

”Ymmärrän huolenne, mutta kaikki varmasti selviää tuota pikaa. Jos odotatte hetken, niin käyn pyytämässä koulu-sihteeriltä läsnäololistan.”

Simon kurkistaa taas kulman taa, kun rehtori kiiruhtaa portaat ylös. Hän miettii, pitäisikö heidän astua esiin ja tunnustaa kaikki.

”Sinun porukat eivät ole täällä vielä”, Simon kuiskaa Ianille.

”Eipä yllätä!” Ian muljauttaa silmiään eikä tiedä, pitäisikö olla helpottunut vai pettynyt. ”Voinko siis livahtaa takakautta koululle ja viedä tavarat sisään?”

”Ja jättää meidät syntipukeiksi? Ei ole reilua.”

”Älä viitsi, Ian. Me olemme tässä yhtä lailla mukana. Yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta...”, Raj lainaa.

Ian katsoo heitä epäilevästi.

Ennen kuin kukaan ehtii tunnustaa syyllisyyttään, he kuulevat rehtori Jonesin laskeutuvan kiviset portaat kiireellä.

”Meidän tietojemme mukaan pojat lähtivät kotiin loppukokeiden jälkeen lukukauden päätteeksi –”, rehtori yrittää selittää, mutta hänet keskeytetään ennen kuin hän pääsee lauseen loppuun.

”Ei, kun he taatusti lähtivät leirikouluun. Sain siitä kirjeitäkin”, Simonin isä vastaa vihaisesti.

”Herra Brown, tilanne on nyt niin, että pojat vahvistivat lähtevänsä kotiin lukukauden lopussa.”

”He eivät tulleet kotiin, eli missä he oikein ovat?”

Simon nyrpistää nenäänsä.

”Aika kantaa tekojen seuraukset?”

Pojat jättävät pyöränsä tien laitaan ja löntystävät jahkailen pääportista sisään.

”Brown! Sharma!”

Useat kasvot kääntyvät katsomaan heitä välittömästi, kun rehtorin ääni jylisee ilmoille.

Simon miettii, miksi rehtori huusi vain kaksi nimeä. Taakseen vilkaistessaan hän tajuaa Ianin hylänneen heidät.

”Kirottu Pratt”, Simon mutisee puoliääneen.

”Missäs herrat ovat olleet?” kysyy rehtori heidän läheystyessään.

Simon ja Raj katsovat toisiaan toivoen, että toisella olisi selitys, mutta he ovat sanattomia. Tästä pulasta ei puhumalla selviä.

Hiljaa pysyminen on hankalampaa kuin kolme viikkoa muhkuraisessa pyöränsatulassa istuminen.

”Ranskassa”, Simon mumisee lopulta pyydettyään Rajilta katseellaan luvan kertoa rehtorille totuus.

Ei Simon rehtoria pelkää vaan isäänsä Reginaldia. Isällä on yllään iänikuinen pukunsa, ja hänen kasvonsa punoittavat. Niiltä paistaa selvä häpeä, mikä on raivoakin pahempaa.

”Niin missä?”

”Ranskassa.”

”Mitä pirua te oikein Ranskassa teitte?” Reginald laskee katseensa Simoniin.

”Menimme tapaamaan Sylvietä.”

”Kuka on Sylvie?” herra Sharma kysyy.

”Kirjekaveriasiko?” Reginaldin kasvot muuttuvat violeiteiksi. ”Luulin nimenomaan sanoneeni, ettei sinulla ollut lupaa lähteä vaihtomatkalle. Puhuin siitä opettajasi Sullivanin kanssa. Miten hän on voinut ottaa sinut matkalle ilman minun lupaani?”

”Ranskan-vaihtoryhmä palasi viime viikolla”, rehtori keskeyttää ja näyttää yhtä hämmentyneeltä kuin vanhemmatkin.

”Me... menimme keskenämme”, Raj änkyttää.

”Miten niin te menitte keskenänne Ranskaan?” herra Sharma kysyy.

”Me pyörihimme”, Simon vastaa katse kiinni maassa.

Parin viime viikon ajan teinit ovat tunteneet itsensä aikuisiksi – he ovat maistaneet ensimmäistä kertaa itsenäisyyttä ja tutustuneet maailmaan – mutta nyt koulun pihatiellä läpimärissä vaatteissa he ovat taas pelkkiä tuhmia pikkukakaroita.

”Vainko te kaksi?” herra Jones kysyy epäillen.

Pojat katsovat toisiaan.

”Niin”, he vastaavat kuin yhdestä suusta.

”Tällaisia temppejuja voisi odottaa muilta vuosikurssinne pojilta, mutta ei teiltä.”

”Miten annoitte poikien lähteä kahdestaan Ranskaan? Mitä te oikein opetatte heille?” Reginald on nyt kääntynyt rehtorin puoleen, joka on tähän mennessä pysynyt rauhallisena, mutta on nurkkaan ajettuna alkanut myös punoittaa.

”Herra Brown, samaa sietäisi kysyä teiltä. Poikanne on valehdellut meille. Hän on selvästikin valehdellut teille. Hän on rikkonut niin montaa koulun sääntöä, ettei niitä kannata edes luetella. Valitettavasti tässä koulussa ei ole tilaa epärehellisille oppilaille.”

”Olen erittäin pahoillani Rajin käytöksestä. Hän saa rangaistuksen ja korvaa hölmöilynsä syyskuussa”, herra Sharma pyytää anteeksi.

”Se taitaa olla liian myöhäistä. Kumpikaan pojista tuskin on tervetullut takaisin syyskuussa.”

”Mitä? Ei!” Simon henkäisee ja nostaa äkkiä katseensa kengistään ällistyneeseen Rajiin.

Herra ja rouva Sharma pudistelevat päätään järkyttyneenä, kun Reginald taas tuijottaa Simonia selvästi häveten tämän käytöstä. ”Kerää tavarasi ja ole autossa viiden minuutin päästä. Eikä mitään vitkastelua”, Reginald käskää ankarasti.

Kun Simon laahustaa vakavana sisälle kouluun hakemaan asuntolahuoneen sängyn alle piilottamaansa matkalaukkuja, hän ei ehdi tarkistaa postilokeroaan. Hänellä ei ole edes aikaa jättää kunnollisia hyvästejä Rajille tai Ianille, missä tämä sitten onkaan.

Simon lähtee koulusta vihoviimeistä kertaa ja miettii, miten kaikki menikin niin katastrofaalisesti pieleen.

Jotkin matkat on tehtävä kahdesti

#hyvänmielenkirjat

Simon ei olisi koskaan uskonut, että hänen ensi-rakkautensa, mystinen Sylvie, voisi olla yhden klikkauksen päässä. Vuosikymmenet Simon mielti, mitä ujoista kirjeistä alkaneelle romanssille tapahtui, kunnes – kuinka ollakaan – charmikkaasti ikään-tyntynyt ranskatar löytyy Facebookista.

Muistot tulvivat Simonin mieleen. Pällimmäisenä pätkähullu reissu, joka ei mennyt ihan niin kuin piti, mutta josta jäivät elämän mittaiset muistot. Vain nuorena voi saada niin kreisin pähänpiston, että lähtee pyörällä Bordeaux'hon tapaamaan tyttöä, johon on ihastunut kirjeiden perusteella... vai mitä?

James Bailey'n *Tie luoksesi* on hersyvän hauska ja säkenöivän älykäs romanttinen komedia rakkaudesta, menetyksestä ja ystävyyydestä.

K

84.2

ISBN 978-952-376-968-7

www.bazarkustannus.fi